

Kedves Testvérünk!

A **Diósd Református Gyülekezetünk** múlt vasárnap elhangzott istentiszteletének kivonatát küldjük meg most ilyen formában. Bátorítunk az otthoni elcsendesedésre, imádságra, éneklésre, legyen ebben segítségül ez a nyomtatott anyag is!

Pogrányi Károly és a Diósd Presbitérium

Igemagyarázat 2020.11.22-én:

Javasolt ének: 455. dicséret „Testvérek menjünk bátran” – szabad otthon kikeresni, énekelni!

Igeszakasz: Apostolok Cselekedetei 28. rész

*.1 Miután megmenekültünk, akkor tudtuk meg, hogy Máltának hívják ezt a szigetet. 2 A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak. 3 Amikor Pál összegyűjtött egy csomó rőzsét, és a tűzre tette, a meleg miatt egy vipera bújt ki belőle, és a kezébe mart. 4 Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz: Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem engedi, hogy életben maradjon. 5 Ő azonban lerázta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett. 6 Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Mikor azonban hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltozott a véleményük, és azt mondták róla, hogy isten. 7 Azon a környéken volt a sziget előljárójának, Publiusznak a birtoka, aki befogadott minket, és három napon át nagyon barátságosan megvendégt. 8 Történt pedig, hogy Publiusz apja lázrohamoktól és vérhasból gyötörve ágynak esett. Pál bement hozzá, és miután imádkozott, rátette a kezét, és meggyógyította. 9 Miután ez megtörtént, a többi beteg szigetlakó is odament hozzá, és ő meggyógyította őket. 10 Ezek nagy megbecsülésben részesítettek minket, és amikor elhajóztunk, elláttak bennünket minden szükséges dologgal. 11 Három hónap múlva azután elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, és amelynek címerében a Dioszkuroszok voltak. **

12 Szirakúzába érkezve ott maradtunk három napig. 13 Innen a part mentén hajózva megérkeztünk Régiumba, és mivel egy nap múlva feltámadt a déli szél, másnap Puteoliba értünk. 14 Itt testvéreket találtunk, akik kértek, hogy maradjunk náluk hat napig. Így érkeztünk Rómába. 15 Mikor az ottani testvérek hallottak érkezésünkről, eléink jöttek Appiusz fórumáig és Trész Tabernéig. Amikor Pál meglátta őket, hálát adott Istennek, és megtelt bizakodással. 16 Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. 17 Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani előljáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: Férfiak, testvéreim, bár semmit sem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemben mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe. 18 Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétek nincs bennem. 19 Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen voltam fellebbezni a császárhoz, de nem azért, mintha népem ellen akarnék vádaskodni. 20 Emiatt kértem, hogy

láthassalak titeket, és beszélhessek veletek, hiszen Izráel reménységéért viselem ezt a láncot. [21](#) Ők pedig ezt mondták: Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem a testvérek közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. [22](#) Helyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik. [23](#) Kitűztek tehát számára egy napot, és akkor sokan eljöttek hozzá a szállására. Pál bizonysgot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. [24](#) Egyesek hittek a beszédének, mások pedig nem hittek. [25](#) Mivel nem értettek egyet egymással, szétoszlottak, és ekkor Pál ezt az egy ígét mondta nekik: Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról: [26](#) „Menj el ehhez a néphez, és mondd meg: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete! [27](#) Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” [28](#) Vegyétek tehát tudomásul, hogy a pogányoknak küldetett el Istennek ez az üdvössége! Ők pedig meg is fogják azt hallani. [29](#) Miután ezt mondta, a zsidók maguk között sokat vitatkozva eltávoztak. [30](#) Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. [31](#) Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.”

Igehirdetés: „Vége!”

Hadd kérdezzem: Mi ad erőt a hűséghez, a kitartáshoz számodra az életben? Akár felkelni minden reggel – ebben a novemberi időben. Mi ad erőt kitartóan tenni ezt az egy hétig, ködös, esős időben? De hogyan vagy hűséges és kitartó a munkahelyeden, napi feladataidban? A sokszor rutinszerű munkáidban? Hogy ne megfásultan végezd azt? Vagy kérdezhetném: hogyan vagy hűséges keresztyénként Istenhez? Az Ő tőle kapott szeretethez? Hogy ne megszürkülve, és fásultan haladj napról-napra az életben, hanem isteni küldetés részeseként éld meg hétköznapijaid?

Véget ér az Apostolok Cselekedetinek magyarázata, a záró részhez érkeztünk, a 28. részhez. Pál beért Rómába. Azt gondolnánk: itt valami egészen más lesz. Itt jön a „happy end”. Pál a császár elé áll, Róma megtér. A birodalom gyökerestül megváltozik. Nem ezt olvassuk, de akkor miről tájékoztat a 28. rész? Mit akar Lukács az olvasó elé tárni? Fontos megértenünk a szerző szándékát, mert mögötte Isteni szándékot hiszünk!

Három dolgot fogunk látni:

- I. Pál izgalmas és kalandos úton, de eljut Rómába!
- II. Ott hirdeti az evangéliumot a zsidó embereknek, és a nem zsidó embereknek.
- III. Van, akik elfogadják ezt, van akik nem.

Egy mondatban így hangozna: Pál, eljutva Rómába, ismét hirdeti a „hivatalosoknak” és a „nem hivatalosoknak” is az evangéliumot, akik ismét különböző válaszokat adnak erre.

- I. Pál izgalmas és kalandos úton, de eljut Rómába.

Lukács, a szerző, világossá teszi: azért történik ez, mert Isten hűséges. Hány részen keresztül olvastuk, hogy Isten megmondja Pálnak, bízta Pált, még Jeruzsálemben, majd később a hajóúton is: „Neked

Rómába kell menned.” Isten pedig hűséges, és kitartóan viszi Pált a céljához. Úgy tűnik, minden erő összefogott ez ellen. Hitvitában ellenfelei (akik egyébként saját népe tagjai) többször merényletet terveznek ellene. Aztán két évig van fogságban a helytartónál, úgy tűnik, szinte sosincs vége. Ezt követően a 27. részben olvasható hajóút: mintha a természet erőivel, vagy valami sötét erővel kellene küzdenie Pálnak. Az Ószövetségi kép a gonoszra többször használja a háborgó tenger vagy a tengeri szörny képét - akit legyőz a Mindenható. Tehát minden erővel szemben – ne feledjük, a mai részben kígyómarást is olvasunk -, de nem tört meg a terv, Isten azt akarta, hogy eljusson Rómába, és úgy lett. Isten hűséges, véghezviszi, amit akar.

Mik fogtak össze ellened? Mik akadályoznak Téged? Mik azok, amelyek szemben tornyosulnak? Betegség? Testi vagy épp a sokszor még nehezebb lelki fájdalom? Hogy jutsz be a célig?

Pál többször használja más helyen a futás képét: a cél pedig beérni hűséggel hozzá, odaát. *„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végül eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését”* (2Tim. 4,7-8.) A végső cél nem Róma, hanem beérni hűséggel Hozzá a végén. Lett légyen az haláloz napja, vagy ha hamarabb visszajön, akkor a végső ítélet napja. Ez a biblikus hozzáállásunk az Időkhöz. Bármilyen is rémisztene ez ellen, bizalommal lehetünk Isten hűségében Krisztusban!

II. Másodszorra lássuk, épp ehhez kapcsolódóan: Pál Rómában hirdeti az evangéliumot a zsidó embereknek, és a nem zsidó embereknek.

Pál végig hűséges ahhoz a feladathoz, amit kapott. Sajátjainak, és az „idegeneknek” is kész hirdetni az evangéliumot: azt, hogy Krisztus az Írásokban megígért Messiás, hogy Őbenne eljött Isten Ország! Majd, amikor ez részben elfogadó fülekre talál, részben nem, újra mondja: Krisztus minden nép üdvözítője. (Apcsel 28,28.) Pál a „pogányok” apostola, aki mégis minden helyen előbb a zsinagógába ment be, és ott beszélt a „hivatalosoknak”: saját népe tagjainak Krisztusról.

Amikor Rómába ért, nem ejtette zavarba annak pompája, vagy nem akart hetekig rehabilitációra menni (3 nap után már kérte is, hogy jöjjenek el a Rómában lakó zsidó vezetők), vagy nem mindjárt a császár előtt elmondott beszédet fabrikálta. Amilyen hűséggel kísérte őt Isten, olyan hűséggel volt jelen Pál minden változó körülményben, és tette az Isten által kapott feladatát. Mivel zárul az Apostolok Cselekedetei?: Pál „hirdette az Isten Országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.” (Apcsel 28,31.)

Épül a templomunk. Épül a „hivatalosoknak”. Azoknak a reformátusoknak, akik már idejárnak hozzánk: Nektek! Emellett azoknak, akik még nem járnak ide, de reformátusok. Akik esetleg meg lettek keresztelve, talán még konfirmáltak is valahol a nagyvilágban, de most nem járnak gyülekezetbe. Itt élnek Diósdon. Várják a meghívást. Küldettünk feléjük, mi, akik már itt vagyunk. És azoknak is épül, akik nem reformátusok. „nem hivatalosak”. (bár nagyon is azok az Ige alapján) Pál szenvedélyes felismerése: Isten oly sok helyről hív el magának követőt. Hűek leszünk –e Krisztushoz? Szép, nagy épületünk nem homályosít –e el minket annyira, hogy hűségesek maradjunk a legegyszerűbb és nagyszerűbb feladathoz? Életünkkel és szavainkkal Isten Országát hirdessük mindenkinek?!

III. Végül harmadszor: Van, akik elfogadják Pál prédikálását, van akik nem.

Drámai amit élünk fest a szerző: a máltaiak, a „barbárok” (nem azért mert emberhúst esznek...) ők emberségesek Pálékkal a hajótörés után. (lásd 28. rész eleje) Isten pedig munkálkodik feléjük is, Pál több beteget meggyógyít közöttük, akik hálásak ezért. Rómában pedig ott vannak a zsidó vezetők, akik egységesen semmiképp nem adnak igazat Pálnak. Nagy dolog azonban: vannak, akik közöttük is igen. De a „pogány” származású emberek is meghallják Pál szavát és hisznek Krisztusban. Ezzel is zárul ez a 28. rész.

Mintha az olvasó ezen a ponton megszólíttatna: Érted Krisztust? Érted az Ő országának titkát? Hogy Ő a megígért Megváltó? Hogy az Ő hűsége volt a nagy kérdés, és Ő bizonyította azt! Testet öltésében – Karácsonykor, halálában – Nagypénteken, Feltámadásában – Húsvétkor!

Ne mond azt: én hivatalos vagyok én ezt úgy is értem! Igen, nagy dolog, hogy megértetted már Krisztus titkát az életedben. De minden változó körülményben, vírusban, halál erői között, amikor az élet leegyszerűsödik, amikor elfogynak a kapaszkodók, amikor nem segít hatalom, szépség, erő vagy pénz, amikor élet-halál kérdésben találsz magad: újra mondhatod: csak Ő segíthet, Ő a Megváltó!

De ne mond azt sem: Én nem is értem ezt még teljesen, nekem ez még bonyolult. A keresztyénség kérdései olyan kesze-kusák még. Ha még nem is világos minden, de amit most értesz Krisztusból, arra tudsz –e igent mondani, és ehhez az igenhez hűséggel ragaszkodni?

Azzal kezdtem: mi tesz téged hűségessé? Mind várjuk a vírus végét. Hogy legyen már vége! Hogy mondassék ki, megvan a vakcina, nem kell többet izgulnunk szereteteinkért? De nem lehet, hogy Isten még most is hűséges?! Hogy Pál kétévi fogsága, hajótörése sem volt az Isten háta mögött zajló esemény?! Nem lehet, hogy Isten jelen van most is Melletted?! Nem lehet, hogy a mi feladatunk hűségesnek maradni – Őhöz, a Krisztusi lelkülethez és szeretethez, és feladatunkhoz – a Róla való bizonyágtételhez?! De Igen!

„Légy hű mindhalálig és néked adom, az életnek koronáját” (Jelenések 2,10.)

Ámen.

Imádság a 33. zsoltár szavaival:

1 Örüljete az Úrnak, ti, igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret. 2 Adjatok hálát az Úrnak citeraszóval, tízhúrú lanttal zengjete neki! 3 Énekeljete neki új éneket, szépen zengjenek hangszereitek! 4 Mert az Úr igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik. 5 Szereti az igaz ítéletet, az Úr szeretetével tele van a föld. 6 Az Úr igéje alkotta az eget, egész seregét szájának lehelete. 7 Gáttal torlaszolta el a tenger vizét, mederbe zárta hullámain. 8 Féljen az Úrtól az egész föld, rettegjen tőle a világ minden lakója, 9 mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott. 10 Semmivé teszi az Úr a nemzetek tervét, megghiúsítja a népek szándékait. 11 De az Úr terve örökké megmarad, szívének szándéka nemzedékről nemzedékre. 12 Boldog az a nemzet, amelynek Istene az Úr, az a nép, amelyet örökségül választott. 13 Letekint a mennyből az Úr, és lát minden embert. 14 Lakóhelyéből rátekint a föld minden lakójára. 15 Ő formálta mindnyájuk szívét, ismeri minden tettüket. 16 Nem a nagy sereg segíti győzelemre a királyt, nem a nagy erő menti meg a hőst. 17 Csalódik, aki lovaktól vár segítséget, mert nagy erejük nem ment meg. 18 De az Úr szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. 19 Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket. 20 Lelkünk az Urat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. 21 Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. 22 Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!

Áldás, Békesség!